

УДК 008

Мисько Ярема**ОБРАЗНО-ПЛАСТИЧНА ВІЗУАЛІЗАЦІЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ТРАДИЦІЇ У ТВОРЧОСТІ
ЕММАНУЇЛА МИСЬКА НА ПРИКЛАДІ СЕРІЙ
СКУЛЬПТУРНИХ ПОРТРЕТІВ**

Творчість Еммануїла Миська, як одного з ключових представників українського образотворчого мистецтва другої половини ХХ ст., демонструє специфіку візуалізації культурної ідентичності, де превалюючим компонентом завжди була проблематика збереження традицій та пошук нових форм пластичної виразності. Так, у своїх скульптурних роботах Еммануїл Мисько звертався не тільки до виявлення внутрішнього світу, емоційних особливостей персонажів, але й до розкриття соціокультурного контексту їхнього буття, специфіки національної проблематики (як на рівні пластики, композиції, так і концепції твору). Важливим аспектом творчого пошуку Е. Миська також стало розкриття заasad етнопсихологізму та окцидентальних пріоритетів львівської скульптурної школи, що можна чітко простежити у роботах, де відбувається візуалізація історичних персонажів та діячів національної культури ХХ ст. Вагомим у цьому контексті є здійснення своєрідного пошуку «культурного героя», у якому відображалися б ключові пріоритети українського етнопсихологізму. Зокрема, це стосується пошуку форм візуалізації знакових персонажів національної історії, достовірних портретних зображень яких не збереглося до сьогодні, що, наприклад, відображено у портреті очільника Галицько-Волинського князівства Данила Галицького. Окрім того, вагомим чинником для аналізу творчих пріоритетів митця стало виявлення передумов формування становлення митця, у контексті інспіративного чинника, яким стала творчість представників львівської мистецької школи першої половини ХХ ст. (саме в образно-пластичних експериментах цієї групи митців у всій повноті було відображено ефективний та візуально виразний формат відтворення національної ідентифікації укра-

їнського мистецтва, з урахуванням збереження традицій та введенням модерністичних окцидентальних новацій). Таким чином, творчий пошук українського скульптора Еммануїла Миська, на нашу думку, може стати не тільки вагомим явищем для вивчення передумов формування етнокультурної самоідентифікації митця другої половини ХХ ст., але й продемонструвати вектори адаптації сучасних творчих досвідів українськими скульпторами початку ХХІ ст.